USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Tomáše Rychlého a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobce: **J. S.**, zastoupen JUDr. Františkem Grznárem, advokátem, se sídlem Paroubkova 228, Domažlice, proti žalované: **obec Chlum Svaté Máří**, se sídlem náměstí J. W. Goetheho 26, Chlum Svaté Máří, zastoupená JUDr. Martinem Čonkou, advokátem, se sídlem Komenského 4, Cheb, o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu, v řízení o kasační stížnosti žalované proti usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 18. 7. 2017, č. j. 30 A 103/2017 – 33,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] Žalobce se u Krajského soudu v Plzni domáhal ochrany proti nečinnosti žalované. Ta podle žalobce spočívala v neposkytnutí jím požadované informace žalovanou (resp. nevydání odmítavého rozhodnutí o nevyhovění jeho žádosti), ač k tomu byla podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, povinna. Konkrétně se žalobce uvedenou žádostí domáhal, aby mu žalovaná sdělila informace o tom, 1) kolik stojí služba pana JUDr. K. S. v případě, že se jedná o měsíční paušál; 2) jak vysoké finanční prostředky byly vynaloženy na služby JUDr. S. od roku 2016 do dnešního dne.

[2] Žalobce vzal následně výše specifikovanou žalobu zpět v plném rozsahu, jelikož mu žalovaná požadované informace poskytla. Krajský soud proto vydal v záhlaví označené usnesení, kterým předmětné řízení zastavil (výrok I.). Současně rozhodl, že bude žalobci vrácena část soudního poplatku ve výši 1.000 Kč (výrok II.), a uložil žalované povinnost k náhradě nákladů řízení před tímto soudem (výrok III.).

[3] V odůvodnění usnesení krajský soud k výroku III. uvedl, že o náhradě nákladů řízení mezi účastníky řízení rozhodl podle § 60 odst. 3 věty druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s."), podle něhož *vzal-li navrhovatel podaný návrh zpět pro pozdější chování odpůrce nebo bylo-li řízení zastaveno pro uspokojení navrhovatele*, má navrhovatel proti odpůrci právo na náhradu nákladů řízení. V souladu s tímto ustanovením proto žalované uložil povinnost nahradit žalobci náklady řízení ve výši 13.342 Kč k rukám JUDr. Františka Grznára odpovídající nevrácené části žalobcem zaplaceného soudního

poplatku ve výši 1.000 Kč a dále odměně za právní zastoupení žalobce (v celkové výši 12.342 Kč).

[4] Proti výroku III. shora, tedy proti výroku o náhradě nákladů řízení, uvedeného usnesení krajského soudu brojí žalovaná (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížností, z důvodu, který lze podřadit pod § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[5] Pochybení krajského soudu shledává stěžovatelka v tom, že při rozhodování o nákladech řízení dospěl k nesprávnému závěru ohledně důvodu pro zastavení řízení. Rozporuje totiž, že řízení před krajským soudem bylo zastaveno kvůli uspokojení navrhovatele (žalobce). Konkrétně uvádí, že požadované informace žalobci poskytla ihned poté, co obdržela rozhodnutí nadřízeného orgánu (Krajský úřad Karlovarského kraje), u nějž se žalobce domáhal ochrany proti nečinnosti stěžovatelky. Tímto rozhodnutím jí pak nadřízení orgán uložil povinnost rozhodnout o předmětné žádosti žalobce ve lhůtě 15 dní od doručení tohoto rozhodnutí, což také učinila.

[6] Stěžovatelka proto v kasační stížnosti navrhuje, aby Nejvyšší správní soud změnil napadené usnesení tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení v řízení před krajským soudem. Současně požaduje, aby jí soud přiznal právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

[7] Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se plně ztotožňuje s napadeným usnesením, neboť uvádí, že stěžovatelka informaci poskytla teprve po dni podání žaloby. Dále dodal, že je kasační stížnost nepřípustná, neboť směřuje jen proti výroku o nákladech řízení. Navrhl proto odmítnutí kasační stížnosti pro nepřípustnost.

[8] Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost není přípustná.

[9] Podle § 102 s. ř. s. je kasační stížnost opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví, jímž se účastník řízení, z něhož toto rozhodnutí vzešlo, nebo osoba zúčastněná na řízení, domáhá zrušení soudního rozhodnutí. Kasační stížnost je přípustná proti každému takovému rozhodnutí, není-li dále stanoveno jinak.

[10] Podle § 104 odst. 2 s. ř. s. je nepřípustná kasační stížnost, která směřuje jen proti výroku o nákladech řízení nebo proti důvodům rozhodnutí soudu.

[11] Podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže návrh je podle tohoto zákona nepřípustný.

[12] Ustanovením § 104 odst. 2 s. ř. s. se podrobně zabýval rozšířený senát v usnesení ze dne 1. 6. 2010, č. j. 7 Afs 1/2007 – 64, publ. pod č. 2116/2010 Sb. NSS, kde mimo jiné konstatoval, že *„[p]odle ustanovení § 104 odst. 2 s. ř. s. není přípustná kasační stížnost, která směřuje jen proti výroku o nákladech řízení. Jinými slovy, zákon nepřipouští kasační stížnost, je-li jejím jediným důvodem napadení výroku o nákladech řízení. Pokud by kasační stížnost byla podána v takto jednoznačné (čisté) podobě, musela by být pro nepřípustnost odmítnuta, byť by Nejvyšší správní soud seznal, že rozhodnutí krajského soudu o nákladech řízení není správné*

(viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 9. 2004, č. j. 4 Ans 1/2004 - 53, podle něhož „nelze za stávající právní úpravy ve správním soudnictví napravit soudem rozhodujícím o kasační stížnosti případné nesprávné rozhodnutí krajských soudů o nákladech řízení, pokud není současně kasační stížností napaden též výrok o věci samé“).“

[13] V projednávané věci míří kasační stížnost výlučně proti výroku III. v záhlaví specifikovaného usnesení, který se týká výlučně náhrady nákladů řízení. Taková kasační stížnost není podle § 104 odst. 2 s. ř. s. přípustná.

[14] Ze shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není přípustná, proto ji odmítl dle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.

[15] Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 3, věty první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., dle nichž nemá žádný z účastníků řízení o kasační stížnosti právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. srpna 2017

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu